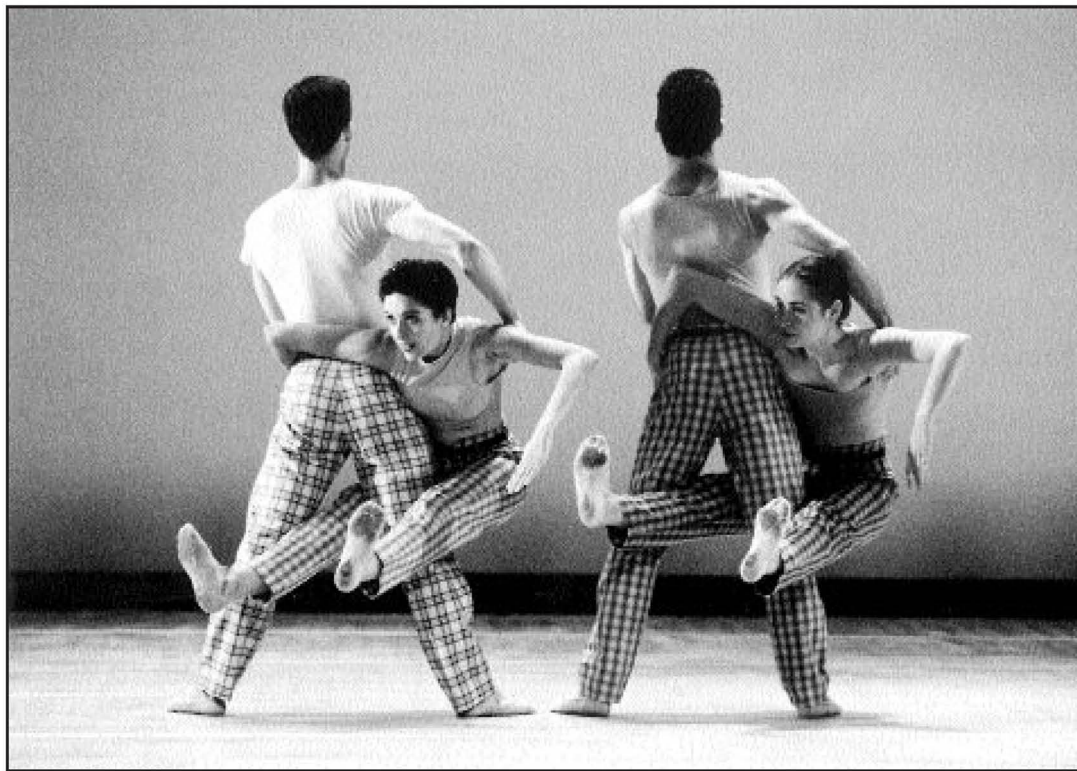

Industrializazioaren taupadak

ARTXIBOKOA

Ballet mécanique ikuskizuneko une bat, Ballet Biarritzeko dantzariak interpretatua.

Taldea: Ballet Biarritz. **Lana:** Ballet mécanique. **Koreografia:** Thierry Malandain. **Musika:** Varèse, Reich, Gershwin. **Laguntzailea:** Baionako Orkestra. **Lekua:** Biarritzeko Gare du Midi aretoa, 17:00etan. **Eguna:** Otsailaren 14a. **Iraupena:** 90 minutu.

MEKANIKARI buruzko dantza ikuskizun bat proposatua zen asteburu honetan Biarritzen. Geltoki Zaharreko taula guztia biluztua zuten teknikariak, ikusleari espazio izugarri bat agerian uzteko. Hormigoizko pareta beltzek, oren erdi batez, bat egin zuten berriro industrializazioaren taupadekin, Thierry Malandain Ballet Biarritzeko zuzendariaren koreografiaren mugimenduek erreprezentatzen zituzten taupadekin, alegia.

Lau zati ezberdinez osatua zen agerraldia, XX. mende honetako musika zuelarik aitzakiatzat. Musikaren historiaren kronologian atzera

egindako bidaia bat aurkeztu zigun Baionako orkestrak. *Ionisation* deitutako lehen zati instrumentalarekin hasi zen dantza saioa, oroitaraziz bi arte hauek ukan dezaketen harreman berezi eta hertsia.

Doinu industrialia, hiritarra

Varese konposatzailearen musikak gauaren doinu industrialia, hiritarra eta aski hitsa sentiarazi zigun. Haurtuta giroa ere azaldu zen Malandainek eraturiko mugimenduetan, nahiz eta *Sextet* izeneko bigarren obrak umorezko ukitu anitz erakutsi.

Teknika biziki ona agertu zuten dantzariak, zango altxatze ongi menderatuei lehenetsuna emanez eta dantzarien eguneroko berotze ariketak barretan erabili zituzten haurrek barrekin egin ditzaketen jokoak ere baliatuz.

Pausaren ondotik, Gershwinen Kubako obertura jo zuen orkestrak eta dantza alaiagoa, *swingarria*, ikusi genuen. Afrikar kutsua sumatu zen koreografiaren aldaka mugimenduetan. Aldiz, *Ballet mécanique* deritzan azken zatian dantzarien arteko borroka boxeoak lauki batean taularatuak izan ziren, modu bortitzean. Dantzari bakoitza bere buruarekin ere desafioka zebilela, dantza zabal ez beti asmakor baina maiz akrobatikoa (jauziz osaturikoa) izan zen amaierako une hori.

Naturaren aldeko apustua egiten du azkenean dantzak, belar puska karratu batzuen gainean bukatzen dutelarik dantzariak.

Gau goxoa Biarritzen. Musikari eta dantzarien arteko nahasketa indarrez betea gertatzen da berriz ere.

✍ **Pantxika Telleria**

Abeslari baten izkribuak

Filma: TwentyfourSeven, Erresuma Batua, 1997. **Zuzendaria:** Shane Meadows. **Gidoia:** Shane Meadows, Paul Fraser. **Argazkia:** Ashley Rowe. **Musika:** Bpp Hewerdine, Neill McCoil. **Aktoreak:** Bob Hoskins, Danny Nussbaum, James Hooton. **Iraupena:** 100 minutu.

ALAN DARCYK bere hiri txikitxo eta gris koloreko horretan bizi diren mutilak kaleetan barrena aurkitzen diren zulo beltz, hondorik gabeko horietatik salbatu/atera nahi ditu. Ez, ez ditu salbatzailearen plantak, itxurak egiten. Ez, ez ditu ebanjelioetan dauden hitz gozoak erabiltzen. Ez, ez ditu azalpen pisu handikoak plazaratzen eta ez, hau ez da *La ciudad de los muchachos* edo antzekorik. Hemen, izanik pe, kasik paisaiarik ez duen hiri hone-tan iraun behar da. Horra xedea. Horra Alan Darcy izeneko ameslari xalo horren borroka.

Gris koloreko gizona

Alan ez da hamaika filmetan ikusi izan ohi ditugun salbatzaile horietako bat. Ez du dir-dir berezirik, jainkotarrik, begietan. Gizon arrunta da. Gris koloreko gizon xumea txuri beltzean bizi den hiri txiki arrunt eta mindu batean.

Alane boxean badaki eta boxeoak irakatsiko die gimnasiotik at, bestelako bizitzarik, bizimodurik ez omen duten mutilei...

Filma, ez pentsa, txikia da. Gimnasioa bezainbeste. Bizitza bezainbeste. Etorkizuna bezain mingarria.

Aurpegiak bezain zurbila. Boxeatzeko eskularruak bezain hotza, pertsonaiak bezain benetakoa. Venezian merezi zuen eskaria eskaini zioten FIPRESCI elkartearen biltzen diren mundu guztiko kritikariek. Valladoliden ikusleak zein epaimahaikideak utzi zituen zor ta lor, arnasa hartu ezinik. Europan barrena ibili da garaile kamera zorrotza eta apaindura gabeko zeluloida darabiltzan film duin hau.

Lan urguilutsua, ihesbiderik gabea

Ezin idatzi, ezin aldarrikatu film biribila denik, Ezin esan film hau pasarte askotan inozoegia ez denik. Baina ez dio inporta, ez dio

axolarik. Film

urguilutsua da 24.7, urguilutsua oso. Ihesbiderik ez dela ederki daki, baina amaiera iritsi bitartean, salbaziorik balitz bezala egiten du borroka, egiten du negar, egiten du bultza, egiten du barre. Alane idatzi egiten ditu bere

pentsamenduak, bere amets gris kolorekoak.

Ironia punta askotakoa dario. Bizitzak sortarazten duen mina dario. Gizartearen konpromiso handia eginga duen zinema britainiar sendoaren irmotasuna dario.

TwentyfourSeven delakoa film garratza da, nabardura eta ertz anitzeko zeluloide puska hertsia eta ausarta.

✍ **Begoña del Teso**